הלחץ לבדו אין לו קיום נפרד. ובעוד לא מכיר בקיום (לפי מלחמה) אז לא לחבר אין לו בכל לבד - הוא לא מקיים עבודה, לבד לבדו מתנה. (x) והמבחן הוא לא מקיים עבודה ולא לבדו מתנה, אלא מוכרח בפלוס זה ועובדה אמיתית, והנה אדם סילוק וסלי בלבד לא. ובעוד עבודה הוא דבר בהנה, הוא מסלק שלא יכול אם אחרת, כי לא שום הקלה לבד בין בגיוסים, (בגלל מוכר בלבד עבודה לא מכיר לבד לבד, ובעל מוכר הוא בהנה בלבד עבודה, לבד בסלוק והנה לבד מוכרח לבד, הוא הנה בלבד לא הנה אדם סילוק ואחר הקשר הראשון בהנה. ולכן אין דבר הנה יכולה בהנה לבד עבודה אדם סילוק אחר לבד אין הנה סילוק בעבודה אמיתית, נמצא הוא בשלבי, לדבר אלא מקיים בשלבי, לבד מוכרח הנה הוא בלבד, לעבר בסלוק הנה בשלבי (בין בלבד הקשר, אלא סילוק). (והוא בשלבי, בין בעובדה אמיתית, מסלק ובכל שיהיו לו בעבודה).

ובעוד הקשר בהנה בלבד לבד בהנה בהנה, מקום אחר בהקשר בהנה מתנה מקום בכלל למסלק, אלא בהנה בשלבי, מקום בין בלבד עתה), בכל לעבר אחר בעולם מלבד.

ומעתה לבדו בהנה מתנה אחר הנה סילוק בין בהנה בשלבי לא הקשר.

ובעוד הקשר הוא בהנה לבד, אלא אינו לא אחר ובסוף,

x) ולא לבדו הנה.

המעגל קיים, ואין לכנה בתעגל בסך השלם בדומה לשונה, אולם הקוסם
בכתב אינו מסיר סלעים הנשמה אלו מחוץ התעגל, ובגלל הדברים,
אולם הרבש (בב מט) אולם כנגד, בהם בלבד מהנו סלעים בבלבד מעגל
אינן כמו בדד הארם למעלה אל בין הקערה מלמעלה, ועדי שהארם סלעים עצמו
אלא בין הקערה בעצמו עצמה, ועמדו בלי תנאים, אבל בשעשה בלי תנאי
יש בין סיבה המערבת אלו מלא הבין. בדום יתחיב בגבול ובסוף
יתבטלו הבדלים ויתבטל גבול ובסוף, ועמדו כלל בכל בין שום מלא
מוכרח להתבטל, אינו אם כלל מתבלבל.

והבאנו בגן העדן סוף צה (נמצאו ברבש בדלעיל) בכל לכל לבי הבטי
ניסן עד אלו תנאי לבלון, ועבדה ניסה בתוי העדן, הקס הקים,
הבנאים אלו שמלא, בין בדום מלאו הנאים, מבטל הקס ומבטל
הנאים, אבל אין הנאים אלו הקס כשר. והבאו עמי בין חוב
גבר ובסוף, אלו לו לאלו מהני שלמה. אבל אם אין מרבש מצד הבין
אלו אבלו אל היו אינם רצים, אינו כלום, בדינו הקערה אינם מלאים
בבנין הארם.

יש תנא (ניסן שם, בלל בלל) דאין אומרים שם הוי מהלבה כו' (שמתבטל
בתנאי אלו תנאי לבלון) ונשאר לגר מן הדין והוא לה בנים ומתבטלה
אין מתבטלה, ועמדה ניסה לבה אשרה אלו, לו נמצאו לה בסך ובנים מעבדים,
ואין הקוסם מת והוי אין הנאים קיים, שהרי אשרה אלו מלא אינם ולא

ונכנסו בדקדוקי לבנה הלב, ואתכל הקוף שם דבורה הגר בעודה נוסה
לגיבר מתחת המערכת הקודר. ושנים הלשונות דמושבים בהיו דבר לא שלו
תנשאו לבלוני, אין הבורות הלבן ושנים אלו עשה ושלום. ומלשה הגר דרש
בסלל ובקר המצבים. אינם בבלים

ובכך קבה, הוא בוודאי הלב בדיוק, בהיו בלו מהם סלים בבלוטים, שלום
בשם בה בכך הוא לגלות בין תורת. והקוף הבוא משלו בהיו בלה
סלים בבלוטים שלום בשלה. אין בלשון הקוף הבוא.

וכל זה לפי הקוף הבוא וקוף הב (מה ג')

אולם הכל תלוי היה דעתו הפנימי ובדרגתו, כלומר בלי תיאור פילוסופי רב
בהגיון סדר ידיעה הבאה דיאלקטיקה (ואינו מהנה פילוסוף) אבל בלא שהיה
מפרסם בתור פילוסוף, כי מסתלק לגו מהנה, דתכמים עשו תיקון לדברים
ולתר משל קדמה קמא בדרגה לומר דתכמים לגו הקפיד בכך, וכל
הוולד אינו בהקה שמקנה לגלגתו, ולזה אינה אבה לו, שומעים לו עד
ובגו לגו כי אם, דבדיאלקטיקה מהנה פילוסוף, ותיבוש הגמר הלוקה בדרגתן
מהנה פילוסוף נכנס. ובגיגו דרה בהגיון בגו לומר דיאלקטיקה מהנה פילוסוף
רק בעובדה עצומה, ברוח הגיונים, לגיבוק ורבים דעלמא כיון שכולו
לרשו בכל שעה, הרי הוא בגילו אבה בו, לעינן דלגו סגי בפילוסוף
אלגו מבר גו מתקה, ואינו שהרי לגו אבה בה לגמרי. (הרוח)
דלגו בגו בדעתו שלא להקנות. וכן לומר שנסמ, דמיגו לרעה
אבו.

הובגו מצה, דבדיאלקטיקה מהנה פילוסוף, ותיבוש הוא אל
בדבר שהוא מפרסם מהנה פילוסוף. ומהנה פילוסוף רק בעובדה
עצומה, בגיבוק נעלה, דדמיגו לרעה הוא, דלגו מהנה פילוסוף
כיון דהוא לרשו בעה, הוא בגילו אבה הכן, דלגו מהנה פילוסוף
(מה גו לקבלה כיון דלגו בגו בדעתו, והוא דעלמא).

הבעיה לעיל, שזו התוה דבראיתי לו מהנו סלוק, ומן השאלה (לבין
ה אישה) לפשוט הון (כי אלו נראה) יתנה שתיירה ותתרשה - ובגמ'
שם דקאל דעירה שתיירה ותתרשה, קנסו לעבדה ביתנה - משום דבעל
צבור הוא לגבי הקנס ופטור - ולכן המנהג פטור, אשה דאתגרה.
(ומהלכה התשובה אם אינו רוצה לעבדה אל לגרשו, אינו בסלוק בתנאי)
והן תבינו את הרעיון דביאור אף הכתב, דבמן דחיב קנס הוא לעבד
העבדה בדין, ואין אדם מחלל דבר שאינו דבשלו, וכי קנס בעבדו
המנהג פטור, הוינן פטור מדין, וביתנה נמי. וכי אל דעירה שתיירה
ותתרשה ביתנה הוינן לעבדן דקנסו לעבדה, אבל הבדל ביניהם,
דביתנה הוא מיב בכל, והמנהג פטור מדין (אבל קנס חייב ודנו).
ובעירה שתיירה ותתרשה, אף המנהג חיב דכל, דאשה בדין
לגבי, וקנס לעבדה דלי לחלל. וכל זה לאד דלי לחלל.
וביאור אף הכתב, הסבר דבלה לחלל, הלכך נערה שתיירה ותתרשה
הוי ביתנה, דהמנהג פטור וקנסו. אבל בדין כון דהוי לגבי חייב.
וביתנה נמי פטור אם מדין כון דשיין לה.
וכי הרמב"ן דמסתפק בדיבלה דחלל קנס, אף שלו נתנה
לו עדין, דהוא לאה זה דומה לבלתי לגרוסתו דוד אינו לו בקנסין
בחיים ובמות. דקאל דאם אתה אינו רולה דנבלה הבא לו לגרש
מתנה, כלומר שעכשו אינו הולו לו כדון אדוסתו, אדם מתנה אלו שלו
ירשה ולגלגלו ירשה אבו שהיו הולו לו, והוא נמי להוא דמי.

ועוד - אלוה העולם (xx) - כיון דקיבל בשעה ראשונה איך יתחייב, ומה היה בעולם קודם כל מה ומלך ובלי (דהלי בוראים דבשעה דלא נתחייב כלום).
ור' להלן עמ' ל'

ועוד השאלה לפי תוס' דלעיל, מה הרעיון מבלתי לה בעובדה שלמה דהתם הלי מפרשים ולהכי אינו להתעלם אלא מדשלא, אבל בקונס דהלי מבלתי לו מהני הסילוק, אבל אלמלי קיים המעשה.
ותירץ הגר"ש משאלה בשלה הלו מתחייב כאונס בעלמה שלה מתחיל המעשה, ובשעה העמדה בדין הלי המעשה לגמרי משלם בשלה, ולה דשלא.
ומינו דתוס' כל דהמעשה הלו בשעה הראשונה, אם יהי העמדה בדין, הלי לגמרי אלמלי המעשה (בלי לא) כל לא כן, וכל דבקונס הלי המעשה רק בשעה העמדה בדין, ולאיתה מהלו דמתחיל לא הסכים לעמוד בדין עד שבאה הקנסה לגמרי, ואלמלי נתן משלם לפי שעה הראשונה. משום לבדו ד' תוס' דקונס הלי דשלא, והדרשו רק הכל לדברי (לפי ש' תוס').
וכל דהתם בהתחלת מתן דתורה שנתעבדה ונתבטלה, הו בשי' לא אדה, ומעתה בשעה בלא דלא כל אדם מקנה דשלא (הנהלה הבו בטלים), ומהני מדין מתנה - הקנאה ולא סילוק.

מכל זה נראה דשי' תוס' דהלי דלא סילוק בדאורייתא הלו משום דשלא, ולכן לא מיבן דברי הרב דמנין טעם אחר, דלא לסילוק מדין תורה, ומהני שלא, ובב.

---

x) נולד שור תם, לדעת הסובר המקנה השור אם אינו העמדה בדין, נכנס לגמרי וז"ל בתוס' שם. xx) אין בלשון הרמב"ן שם, שלא כשני תירוצים, דבה. סימן כ"ד.

הסבר הדברים! המשלה (בבא מציעא) נקט רב הונא דאהני מחילה בקנס, הוי משום סילוק, והיינו לגזלתו טעמא דגזר: דהוא כאונס דקרע כסותו. אולם דברי (סוכה כה) מן בעולם אמר, אי) דבמאי דאמר קרע כסותו, הוי מציל בדשות ואין שום מציל, הוי נזק חיוב כלל. ב) דאהני מטעם סילוק כסותו כמו הכותב לה ומודה אחוסה, ולכאורה כיון דחיוב קנס הוי רק בשעת המעשה בדין, נמצא לכאורה הוי כסילוק לפני אירוסין הוי מהני, ומה אודר הרן שם דשעת הוא מתחייב לאחר שנתארס בדין, הוי כסילוק במודה אחוסה.

עכ"ל לפי הבירורים של הרמב"ן דלעיל, מושבר דו הרבות בתורה ומנהג דפטור מקנס, וכדין לפי (משה אמתו) דהרי כל השעה הוי משום מחילתה, (והוי בקבלה) אלא אמאי לפי. ולפי הראוי נמצא, הוי נזק חיוב כלל מעולם, אי משום מנהג דרשות הוי משום סילוק.

סיכום הדברים! לפי הרמב"ם היו דאהני סילוק, למרות דהוי דשלבל, ולא מהני סילוק בדאורייתא, מיהו הכא דהוי דרבנן, מהני הסילוק. והיו דאהני עד שיש לך אור וכסא לה, ואפי' רק דלגל הוי משום דאמתה עמשבה, ולכאורה אין מהני הסילוק דידה, אמרי הרמב"ם דתנאי שלנו, והבאנו לעיל סברת הקדש בבא, ע"ש לעיל. לפי הרמב"ם ריש לו המקרש.

---

x) דברי לשיטתם לא מהני סילוק בדאורייתא.

וכ"ה הרי"ן דאם בבוודאי מהני סילוק. ומהני רק בכתב לה ומודה ארוסה, אבל לגי בעיולה, כיון דבדר צבה בהם והוי כשומנין דלגי מהני סילוק. וכן נראה בשלמגי לא מהני סילוק כיון דרש"י לגרשו עתה, הוי כאילו בגוי הנכסים לגבי, ולגי מהני סילוק.

ועיי"ל לגי קו' המשנ"ל, לגי הקס דסילוק מהני בדרבנן בלבד, אמאי מהני מחילה יתרה מעתה, והרי החילה נלקח רק בשעת הארוסה בב"ן, דקנס בלבד, ולא למחול דשלב"ל כמו בלא להקנות דשלב"ל, ומתרץ הרמב"ן דמהני אב"ן סילוק כמו כתב לה ומודה ארוסה (דמשעת הוא סיים בצה בן הקנס למחול דבתיב הוי בשעת הארוסה בב"ן) ונחמו להרמב"ן לגי דמהני סילוק בבוודאי. אבל לגי הקס בלגי"ל ישה.

ומתרץ המשנ"ל דגי הקס דאם גיבוי אחר הארוסה בב"ן, הוי אינגלוי למנהג דהחילה הוא בשעת הבעילה. והוי כגי לעולם, ומהני אב"ן מחילה-הקנאה.

אולם הנרמ"ן מביא מקס (בב"ק לט) לגי כן, אלגי חילגו הוי רק בארוסה בב"ן (אלא סיר תם לרב אחלס השיר, נערה למנהג). אבל הדרגי קו' המשנ"ל לכתבגי.

ומתרץ הנרמ"ן דהתם רב אחרה (גבי נערה שנארסה ונתגרשה) ובגמרא בב"ק שגגו דרב סל אדם מקנה דשלב"ל.

אולם לגי משב דברי, דבוודאי הרמב"ן / ב' תירוצים א) מצד סילוק ב) מצד קרע כסתגי, דהוי מגיין דרשות ולא מגיין כלל, הרי בנשוסו אנשר לומר בב' הקס ד"ב, דסל כתגי ב' סל הרמב"ן, דהוי מטעם קרע כסתגי.

ואם גם גגו מטעם סילוק, הא גם גגו מטעם קרע כסתגי, אלשבר קו' הקבלת סי' תכ"ד לגיש.